

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3981/2021
25.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, Драгане Миросављевић, Бисерке Живановић, Весне Субић и Зорана Хацића, чланова већа, у поступку рехабилитације по захтеву предлагача АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Живановић, адвокат из ..., против противника предлагача Републике Србије, коју заступа Јавни тужилац Вишег јавног тужилаштва у Београду, ради рехабилитације покојног ББ, бившег из ..., одлучујући о ревизији предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 21/2021 од 22.03.2021. године, у седници одржаној дана 25.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији предлагача, изјављеној против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 21/2021 од 22.03.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија предлагача изјављена против решења Апелационог суда у Београду Рех ж 21/2021 од 22.03.2021. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Београду Рех 280/16 од 08.10.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је захтев за рехабилитацију пок. ББ, бив.из ..., рођеног ...1909. године у ..., од оца ВВ и мајке ГГ, Србин, па је утврђено да је он био жртва прогона и насиља из политичких и идеолошких разлога. Ставом другим изреке, утврђено је да је ништаво и да не производи правно дејство решење о конфискацији имовине Среског суда у Обреновцу И 124/50 од 15.08.1950. године. Ставом трећим изреке, обавезан је противник предлагача да предлагачу на име трошкова поступка исплати износ од 137.500,00 динара.

Апелациони суд у Београду је, решењем Рех ж 21/2021 од 22.03.2021. године, ставом првим изреке, преиначио решење Вишег суда у Београду Рех 280/16 од 08.10.2018. године, у ставу првом и другом изреке, тако што је одбио као неоснован захтев предлагача за рехабилитацију пок. ББ, бив. из ..., рођеног ...1909. године у ..., од оца ВВ и мајке ГГ, Србин, да се утврди да је он био жртва прогона и насиља из

политичких и идеолошких разлога, те да се утврди да је ништаво и да не производи правно дејство решење о конфискацији његове имовине, Среског суда у Обреновцу И 124/50 од 15.08.1950. године. Ставом другим изреке, исто решење преиначено је у ставу трећем изреке, тако што свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против решења другостепеног суда, којим је поступак правноснажно окончан, предлагач је изјавио благовремену ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права, позивајући се на одредбу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Посебна ревизија је прописана одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11, 55/14, 87/18, 18/20), тако што је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права.

По оцени Врховног касационог суда, у овом случају нису испуњени законски услови за изузетну дозвољеност ревизије, пошто погрешна примена материјалног права представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије искључиво уколико постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачења права, што овде није случај. Битна повреда одредаба парничног поступка, односно погрешна примена правила о терету доказивања прописаног одредбом члана 231. Закона о парничном поступку, на коју ревидент указује, није законом прописан разлог за изјављивање посебне ревизије. Предлагач у ревизији није пружио доказ о постојању различитих одлука у истој чињеничној и правној ситуацији као у конкретном случају и супротном пресуђењу судова, па није испуњен ни законски услов који се односи на потребу уједначавања судске праксе.

Из изложених разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу првом изреке донео на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку и утврдио да је ревизија недозвољена.

Одредбом члана 18. став 3. Закона о рехабилитацији ("Службени гласник РС", бр. 92/11), прописано је да против правноснажног решења у поступку рехабилитације није дозвољена ревизија.

У конкретном случају, ради се о поступку рехабилитације, па ревизија предлагача није дозвољена.

То што је одредбом члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд преиначио пресуду и одлучио о захтевима странака, није од утицаја на другачију одлуку, јер се овде ради о

поступку рехабилитације који је прописан посебним законом (Закон о рехабилитацији), а на основу тог посебног закона, ревизија није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлуку као у ставу другом изреке, донео на основу одредбе члана 413., у вези члана 420. став 6. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић,с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**